

N:o 2.

Af Herr F. A. Forssbeck: om åtskilliga ändringar i Kongl. Maj:ts Proposition, angående landtförsvarets ordnande.

Villigt må den rust- och roterade jordegaren erkänna, att det förslag till armé-organisation, som nu är föremål för Kammarens öfverläggningar, medför ej ringa lättnader och, hvad som vill säga ännu mera, bringar ordning och reda i de intrasslade förhållanden, som förefinnas emellan rotebonden och soldaten.

Då man häruti med allt skäl kan spåra anledningen till den ovilja mot indelningsverket, som så allmänt och kompakt visat sig under flere riksmöten, borde väl denna ovilja försvinna, då det Kongl. förslaget nu undanröjt, å ömse sidor, dessa anledningar till tvister och klagomål. Indelningsverkets vänner och de, som yrka fortvaron af en ordnad och fosterländsk soldatstam, hade derföre hoppats att regeringens nu framlagda förslag skulle med mera välvilja och tillmötesgående emottagas; men då resultatet af det Särskilda Utskottets förhandlingar mer än väl visa att motståndet är detsamma och att jordbrukaren envist fasthåller vid sin vägran att lyssna till lindringar och skäl, så måste ännu i det Kongl. förslaget förefinnas några anledningar härtill, hvilka jag, utan förhoppning att kunna häfva, dock anhåller få med några ord belysa, för att, så vidt på mig beror, freda mitt samvete såsom representant och såsom vän af fosterlandets oberoende och ära.

Jag har förut villigt medgifvit att det Kongl. förslaget lemnar rust- och rothållaren stora och väsendtliga lättnader, men då tungan af indelningsverket faller särdeles ojemnt, följer häraf att äfven de föreslagna lindringarne falla lika ojemnt och måste derföre, om de fleste skola få del af dessa, normalsiffran för en soldats kostnad sättas ännu lägre. Jag vill derföre föreslå denna siffra till Sjuttiofem R:dr, då bostad och källand ej lemnas, och Femtio R:dr då sådant erhålles.

Det Kongl. förslaget tillgodoser i mer eller mindre grad de flesta som betungas af indelningsverket, men dock minst de hemman, som utgöra effektiv rusttjänst, synnerligen i södra Sverige, der denna tunga drabbar hårdast. Denna orättvisa bör utjemnas; hvarföre billigt är, att staten bekostar karlens beklädning och beväpning för de effektiva rusthållen. Det är visserligen en sanning att beväringsslagen vid förra riksmötet under omöjliga villkor antogs, och äfven nu blifvit i Utskottet med ringa majoritet godkänd; jag fruktar dock att i denna lag ligger fröet till oviljan mot hela det Kongl. förslaget. Visst är äfven, att denna lag med sina 80 à 90 dagars exercis, utom nära nog lika lång tid för marscher till och från möten, beröfvar under den brådaste tiden jordbruket sina kraftigaste armar, och derföre är högst betungande i ett land der en kort sommar kräfver alla krafter till jordens ans. Jag tror mig derföre uttala landets allmänna önskan, då jag föreslår: att beväringstiden inskränkes till 60 dagar, deraf 40 första året, då ynglingen ingår i sitt 21 år, och 20 dagar andra året, och bör denna öfningstid infalla, åtminstone i södra och mellersta Sverige, emellan den 20 Maj och den 1 Juli; dock må beväringssynglingen åren förut i sina kommuner, under befälets tillsyn, kunna öfvas i skjutning och lättare exercis.

Utan förhoppning att genom dessa enkla tankar kunna bidra till den stora fosterländska frågans lösning, har jag dock velat framlägga denna motion, för att, medlande mellan de stridiga intressena, visa obilligheten af att på en gång begära befrielse från hela tungan af ett gammalt häfdvunnet onus, som under århundraden sammanvuxit med alla våra jordförhållanden och institutioner.

Om remiss till Särskilda Utskottet anhålles.

Stockholm den 22 September 1871.

Fr. Aug. Forssbeck.
